

เกี่ยวก้อย

บทที่ 9

ชุดสวยที่สุด รองเท้าสั้นสูงหุ่หุ่แรกในชีวิต ช่อดอกไม้ประดับผม ทุกอย่างถูกเก็บซุกไว้ในชอกตู้ บุ่งก็โทรศัพท์ มาถามว่า “โกรธพี่บุงหรือเปล่า” ทั้งๆ ที่เมื่อคืนนี้เธอก็ถาม และได้รับคำตอบที่ไม่ตรงกับใจฉันหลายครั้งแล้วว่า “ไม่โกรธ”

“พี่บุงให้โทรมาถาม เขาอยากขอโทษด้อยตั้ง”

ก็แล้วทำไมเขาไม่พูดเอง ฉันกลั่นใจแล้วตอบซ้ำว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันไม่ได้โกรธ”

“แล้วทำไมด้อยตั้งหนักกลับก่อนล่ะ ตอนทศรินมาบอก ฉันไม่สบายใจเลย”

“ฉันหมดหน้าที่แล้ว ไม่อยากกลับดึกก็เลยกลับก่อน”

“คุณแม่เป็นห่วงมาก แต่ว่าผมทงบอกว่าคุณด้อยตัวเองได้ คุณแม่ก็เลยคลายใจ แต่ว่า ด้อยตั้งไม่โกรธแน่ะ”

“ไม่โกรธหรอก”

“คือว่าเมื่อคืนนี้พี่ไซมุกเค้ามาโดยไม่ได้นัดหมาย เค้ามาตามง้อพี่บุง แล้วผู้ใหญ่ทุกคนก็พอใจ พี่บุงเองก็รักพี่ไซมุกมาก... แบบว่าพี่บุงเค้ารักพี่ไซมุกมากจริงๆ นะ”

ฉันเจ็บที่หัวใจจืดๆ รับผิดชอบต่อ “บุงก็บอกหลายครั้งแล้ว แต่ว่าฉันไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรด้วยสักหน่อย บุงก็ไม่ต้องอธิบายหรอก”

“อืม ดีแล้ว... เออ แล้วด้อยตั้งมาที่บ้านนะ เรายังต้องทบทวนวิชาเรียนและซ่อมวุ่นน้ำกันจำได้ไหม”

“ได้ แล้วฉันจะมา”

ฉันวางโทรศัพท์พกพาที่พี่น้องคู่นั้นมอบให้ใช้ ลงบนตั่งหนังสือเรียน หนังสือเหล่านี้ ฉันค้นหาด้วยความตั้งใจที่จะรื้อฟื้นวิชาความรู้ระดับมัธยมปลายที่ทิ้งไปมากกว่าหนึ่งปี หวังจะสอบข้อเขียนรับทุนนักกีฬาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยให้ได้ ฉันซื้อหนังสือมือสองราคาถูกมาเพิ่มอีกหลายเล่ม คงต้องหากลองมาใส่แล้วค่อยกำจัดมันให้พ้นหูพ้นตา

โทรศัพท์เครื่องนี้ก็คงต้องคืนเจ้าของไปเช่นกัน

ฉันรู้สึกหดหู่หม่นหมอง ถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วฉันก็ทำสิ่งที่ไม่ได้ทำมานาน

ร้องไห้.....

มดแดงไม่ได้ตั้งใจทับถม แต่สาปส่งด้วยอาการโกรธแค้นแทน

“ฉันบอกแล้วว่าคนพวกนั้นไม่จริงใจ พวกเขาคิดแค่หาประโยชน์จากเธอเท่านั้นเอง... นายกระบุงมันชั่วจริงๆ ตอนมันอกหักก็หันมาเอาใจเธอสารพัด แล้วพอแฟนกลับมาที่ทั้งเธอเฉยเลย”

“ช่างเถอะ ก็ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับเขาสักหน่อย...” ฉันย่ำคำพูดประโยคที่หีบยกขึ้นมาบอกตัวเองซ้ำๆ

“แล้วก็เทียบกับคุณไซมุกไม่ได้ด้วย.....”

“แล้วที่มันโทรมาจีบเธอล่ะ มันไม่ต้องรับผิดชอบเลยหรือ”

“เขาไม่ได้จีบ.....”

ฉันสับสนหลบตามดแดง คำพูดของกฤดาการ ที่โทรศัพท์มาหาฉันบ่อยๆ ไม่อาจตีความว่าเป็นการเกี่ยวพา ...กำลังทำอะไรอยู่หรือกินข้าวหรือยัง อ่านหนังสือไปถึงไหนแล้ว พรุ่งนี้จะมาซ่อมเต็นท์ไหม แล้วต้องทานข้าวด้วยกันนะ... ฯลฯ

นี่เป็นเรื่องปรกติธรรมดาเช่นนั้นหรือ ?

“เขาไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย”

“จำไว้เป็นบทเรียนนะ ด้อยตั้ง อย่าไปหลงเชื่อใครเข้าอีก”

ฉันท้อแท้ห่อเหี่ยว จนไม่มีคำพูดไหนของมดแดงซึ้งลึกให้รับรู้ แต่ก็ปล่อยให้เธออบรมอยู่เป็นนาน แล้วฉันก็ชวนเธอไปบ้านร้างริมน้ำที่แม่เธอฆ่าตัวตาย เราลงแหวกว่ายในน้ำคลองจนเหนื่อยก็ขึ้นมานอนเล่นบนระเบียงบ้าน

มดแดงเคยบอกว่า หากเธอเผลอหลับที่นี่ เธอจะฝันถึงแม่ ซึ่งเธอไม่ชอบเลย แต่ว่าในวันนี้ฉันเค็งคว้างว่าเหวจนอยากจะฝันถึงญาติผิตนไหนก็ได้ ฉันพยายามที่จะนึกถึงภาพของแม่ฉัน เพื่อจะได้ฝันถึงบ้าง แต่ก็ไม่สำเร็จ

ฉันตื่นเพราะเสียงละเมอไวยวายเป็นของมดแดง เห็นเธอไขว่คว้าอากาศ ฉันเขย่าวตัวเธอ

“ฉันฝันร้าย...”

“ฝันว่ายังไง”

“ฝันเห็นแม่ฉัน... บ้าจริง! ฉันเกลียดแม่! ฉันไม่อยากเห็นแม่อีกแล้ว” เธอพูดอย่างคับแค้น

ฉันไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมมดแดงชอบพูดแบบนี้

ฉันแอบกรีดน้ำตา อยากรู้สึกเกลียดแม่ขึ้นมาบ้างแล้ว ฉันควรเกลียดแม่ใหม่ที่แม่ทิ้งฉัน ถ้าการฝันถึงคนที่ตายแล้วเป็นเรื่องของวิญญาณ แม่ของมดแดงก็คงยังเป็นห่วงลูก แต่ว่าแม่ไม่เป็นห่วงฉันเลย แม่จากไป ทิ้งฉันไว้เหมือนเหลือตัวคนเดียวในโลกที่อ้างว้างโหดร้ายใบนี้

ฉันเฝ้ารอ แต่ก็ไม่มีเสียงเรียกจากโทรศัพท์เครื่องจิ๋วเหมือนอย่างเคย พี่น้องคู่นั้นพร้อมใจกันทิ้งฉัน! บั๋งก็เองเมื่อมีสินมหันต์ก็คงมีความสุขจนเพลิน ทุกคนที่บ้านหลังนั้นคงเห็นแล้วว่า ความจริงฉันเป็นเพียงเด็กไม่มีหัวนอนปลายเท้าที่ไร้ค่าคนหนึ่งเท่านั้นเอง

คืนนั้นพอนอนไม่หลับอยู่คนเดียวฉันก็ร้องไห้อีก เสียงสมชิตสามีของป้าเหลยมาเคาะประตูเรียกเป็นนานจึงเงย

ฉันถามซ้ำๆ ว่าทำไมแม่ถึงทิ้งฉันไว้คนเดียว ทำไมไม่พาฉันไปด้วย ผนตกฟ้าร้องครืนๆ ฉันฝันถึงแม่.....

ตอนที่ย่าผ่องยังมีชีวิต ย่าไม่ค่อยยอมให้ฉันห่างสายตาไปนอนค้างที่ไหน หลังจากย่าจากไป แล้วป้าๆ อนุญาตให้ฉันไปนอนกับบั๋งก็ “ลูกเศรษฐีผู้ดีมีเงิน” การไปนอนบ้านมดแดงตามคำชักชวน จึงไม่ใช่เรื่องยาก

ป้าๆ เข้าใจว่าฉันไปนอนกับบั๋งก็อย่างเคย “...คุณหนูเป็นคนดีนะ แกอย่าเอานิสัยเลวๆ ไปแสดงกับเขาเป็นอันขาดเชียว เกิดพ่อแม่เขาชังหน้าหน้าแกขึ้นมาไม่ยอมให้เข้าบ้านละก็ ฉันไม่รู้ด้วยนะ....”

ความจริงฉันแค่ไม่อยากอยู่คนเดียวในบ้านหลังนี้ที่หมีนี่บางครั้ง ป้าเหลยก็เผลอตัวเผลอใจติดอยู่ในวงไฟจนตึก สมชิต สามีของป้าชอบมองฉันด้วยสายตาที่ทำให้ฉันรู้สึกขยาดขยะแขยง ฉันต้องแสดงบทบาทเด็กแสนอารมณ์ร้ายเป็นกรอบกั้นไม่ให้เขาถือโอกาสตีสนิทเข้าถึงตัว โอบกอดเอ็นดูเหมือนที่เขาเคยทำเมื่อตอนที่ฉันยังอายุน้อยกว่านี้ แต่กระนั้นเขาก็แสร้งยิ้มเมตตาทำเป็นผู้ใหญ่ใจดี ไม่ละความพยายามที่จะเข้าใกล้

หากฉันหนีเข้าห้องปิดประตู เขาจะเรียกอยู่เป็นนานกว่าจะยอมเลิก ในยามที่ถูกความผิดหวังรุมเร้า เมื่อฉันต้องหลังน้ำตาคนเดียวฉันยังอยากหนีมารร้ายในคราบนักบุญคนนี้ให้ไกล

แต่การมาค้างคืนกับมดแดงก็เหมือนหนีเสือปะจระเข้!

เถกิง สามีของพีนิสา มีท่าที่ไม่ต่างไปจากลุงสมชิต เพียงแต่ว่าเขารูปร่างและอยู่ในวัยหนุ่ม จึงมีทางออกกับหญิงสาวสวยๆ มากกว่า คงไม่คุ้มถ้าจะมีเรื่องกับมดแดงและพีนิสา เขาคอยแอบหยอกเย้าให้ทำท่าที่ ถ้าฉันคล้อยตามเหมือนมีใจด้วยสักริด เขาคงกระโจนเข้าไป

ในวันที่ฉันมา ใครคนหนึ่งเดินอยู่ในบ้าน เป็นผู้ชายซึ่งพอเห็นกัน มดแดงก็สับัดหน้าพาฉันเดินหนี

“ไอ้พวกก๊วยลูกน้องของเจ้าเถกิง” เธอว่าอย่างนั้น

“กลด... ทำเหมือนที่นี้เป็นบ้านของเธอเองนะ...” น้ำเสียงของพีนิสาบอ๋น

พีนิสา มากะชิบขยายความว่า “เพื่อนของพี่เถกิง ผากให้กลดมาพักกับเราชั่วคราว”

“มันคงหนีตำรวจมา” มดแดงกล่าวหาห้าวๆ “หรือไม่อย่างนั้นก็กำลังมีเรื่องกับพวกมาเฟีย”

“แหม มองคนในแง่ดีบ้างซิ มดแดงก็” พีนิสาว่า

เธอไม่ส่งเสียงเถียงกับพี่สาว แต่สีหน้าเธอต่อต้าน

ผู้ชายคนนั้นร่างสูงหนาผิวคล้ำ คิ้วเข้ม โบหน้าขริมๆ มีริ้วรอยแผลเป็นบางๆ ตอนที่บังเอิญเจอกันจริงๆ เขามองฉันแล้วชะงัก

เรามองกันอยู่เป็นครู่ มดแดงก็รั้งแขนฉันให้เดินหนี เขายังมองฉันด้วยสายตาเคร่งขริม สีหน้าท่าที่ไม่ใช่คนเกรที่ไหน

มดแดงพูดว่า “อย่าไปยุ่งกับมันถ้าเธอไม่อยากเดือดร้อน”

แปลกจริงที่ฉันไม่ได้รู้สึกชิงชังต่อต้านกลดเหมือนเธอ

แต่ที่ว่าหนีเสือปะจระเข้ นั้น จระเข้ ก็คือมดแดงนั่นแหละ..!

ฉันไม่ชอบสิ่งที่เธอทำกับฉันในคืนนั้นเลย ตอนนั้นฉันนอนไม่หลับ ทอดถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่าแล้วเผลอกรีดน้ำตา เพราะภาพของ กฤดาการ ในยามที่หยอกเย้าเอาใจคอยติดตามรบกวน... แล้วมดแดงก็เข้าถึงตัว เธอเริ่มตันอย่างนั้นมโนลแต่ก็บีบบังคับไม่ให้ขัดขืน

“มดแดง อย่างน่า ฉันไม่ชอบแบบนี้ละ....”

“เธอยังไม่เคย แล้วรู้ได้ยังไงว่าไม่ชอบ อยู่เฉยๆ ทำใจให้สบายเถอะ ฉันรักเธอนะ”

จริงซี้ มีแต่มดแดงที่รักฉัน ถ้าไม่มีเธอ ฉันจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ต่อไปได้ยังไง ฉันไม่ใช่คนแข็งแรงแกรงเกรเหมือนท่าที่ที่ฉันแกล้งแสดงหลอกคนอื่นๆ ความจริงฉันชอบบางกว่าภาพที่ใครๆ มองเห็นมากนัก เรื่องผิดพลาดที่เพิ่งเกิดขึ้นทำให้ฉันได้พบตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง

ฉันเพิ่งรู้ว่าตัวว่าเป็นคนอ่อนแอ ! มันทำให้ฉันตกใจ... และวันกลั้วที่จะอยู่ต่อไปตามลำพัง

แล้วมดแดงก็หลับสนิท ทิ้งให้ฉันนอนลืมตาโพลง

ฉันมาทำอะไรอยู่ที่นี่... ฉันมาอยู่ที่นี่ทำไมกัน ที่นี่ไม่ใช่ที่ของฉัน...

ดึกแล้วเมื่อได้ยินเสียงเปิดปิดประตูบ้าน พวกผู้ชายที่ออกจากบ้านไปในตอนค่ำคงกลับมา ฉันยังนอนไม่หลับ รอจนเสียงข้างนอกเงียบไปพักใหญ่จึงลุกออกจากห้อง ลงบันไดไปชั้นล่างเพื่อที่จะเข้าห้องน้ำ

ไฟห้องกลางเปิดสว่าง ประตูห้องน้ำปิดแง้ม ฉันกำลังจะผลักมันก็เปิดออกพอดี ร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ตรงนั้น เขาสวมเพียงกางเกงยีนไม่สวมเสื้อ เห็นกล้ามเนื้อหนาแน่น....

กลดชะงัก ส่วนฉันสะดุ้งถอยกลับ

“ขอโทษ” เราพูดคำนั้นพร้อมๆ กัน

สีหน้าเขาเคร่งขรึม ดวงตาคมที่มีมองฉันไม่แสดงอาการขุ่นข้องกร้าวกระด้างทั้งไม่แพรวพรายโลมเลียม เขาเดินผ่านไปเฉยๆ

ฉันหันมองตาม แล้วก็ได้เห็นชัดเจน ! เมื่อครู่ก่อนซึ่งประจัญหน้ากัน ฉันเห็นมันไม่มากและไม่ชัดเจนเท่าไร แต่ในบัดนี้ขณะที่ฉันกำลังเพ่งมองเขาตรงๆ ทางด้านหลังฉันก็เห็น... รอยแผลเป็นสีเข้มคล้ายจุดกลมๆ หนุนเกลื่อนหลัง ! รอยแผลเป็นที่คล้ายกับของฉัน !

ใจฉันอ่อนยวบ ไม่ว่าผู้ชายคนนี้จะได้รับแผลเป็นเหล่านั้นมาอย่างไร เขาคงมีวัยเด็กที่ขมขื่นไม่ผิดกับที่ฉันเคยมี.....

มดแดงมาชวนให้ไปนอนค้างที่บ้านอีก ฉันบอกเธอว่าฉันจะไม่ไป ถ้าเธอทำกับฉันแบบนี้ เธอสัญญาว่าจะไม่ทำ

นั่นทำให้ฉันได้พบกลดอีก

วันนั้นรถยนต์ของเถกิงมีปัญหา กลดถอดเสื้อขณะที่ช่วยซ่อม ฉันเมียงมองเห็นเนื้อหนังของเขาอาบด้วยเหงื่อ พี่เถกิงตะโกนขอน้ำดื่ม พี่นินสาที่กำลังทำกับข้าว จึงบอกให้ฉันยกน้ำเย็นออกไป

ฉันลั้งเล ส่วนมดแดงทำเฉย

“ต้อยตึง ช่วยหน่อยซิ พี่กำลังยุ่งเห็นไหม” พี่นินสาเร่ง

ฉันจึงขยับไปเตรียมเครื่องดื่มเพื่อที่จะยกออกไปบริการตามคำขอ มดแดงค้อนขวางๆ แต่ก็ไม่อยากมีปัญหากับพี่สาว

ผู้ชายทั้งสองหันมามองพร้อมๆ กัน กลดชะงักมองฉัน ก่อนจะหันไปทำงานต่อ เถกิงขยับเข้ามาด้วยท่าที่กรุ้มกรุ้มโลมเลียม

“ไอ้ ชื่นใจจริง นี่เป็นน้ำทิพย์ชโลมใจชานแท้ เพราะต้อยตึงใจดียกมาให้”

ฉันตีสีหน้าเฉยไม่รับรู้ใย พอเขาปรับแก้วน้ำไป ฉันก็ตรงไปหาคนหน้าชริม ส่งแก้วน้ำให้

“ขอบใจ” เสียงเขาอ่อนและขรึมเหมือนสีหน้า

ฉันหันกลับ พี่เถกิงรีบส่งเสียง

“อ้าว จะรีบไปไหน นั่งคุยกับพี่ตึงนี่ก่อนซิ”

“ต้อยตึงกำลังช่วยพี่นินสาทำกับข้าว”

“ปล่อยให้เขาทำเถอะ ก็ทำคนเดียวทุกวัน วันนี่คงไม่ต้องให้ต้อยตึงช่วยหรอก”

ฉันมองผู้ชายอีกคน กลดตีมน้ำแล้วก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ ฉันเห็นแผลเป็นของเขาชัดเจน มันเป็นแผลแบบเดียวกันกับของฉันจริงๆ ด้วย

“ดีจังเลยที่ต้อยตึงมาค้ำ ทำให้บ้านนี้น่าอยู่ขึ้นอีกเยอะเลย” เสียงเถกิงเกี้ยวพา

ฉันขยับจะเดินกลับ เถกิงทักท้วงว่า “เดี๋ยวน่า นั่งคุยกันก่อน” แต่ว่าฉันไม่ยอมสนใจ

ฉันอดมองเนื้อหนังของผู้ชายอีกคนไม่ได้ ท่าที่เขาเคร่งขรึมไม่เคยแสดงอาการเกี้ยวพาโลมเลียม ฉันอยากรู้ว่าเขาได้แผลเป็นพวกนั้นมาอย่างไร อาจเป็นสะเก็ดไฟหรืออะไรก็ได้ เด็กผู้ชายชุกชุน จึงมักมีแผลเป็นเป็นเพื่อน

แต่ที่รู้ เขาไม่ได้รู้สึกอับอาย

กลับอวดมันหน้าตาเฉย....